

ת"פ 53465/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד נ.מ., הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

08 דצמבר 2019

ת"פ 53465-11-16 מדינת ישראל נ' מ'
ת"פ 67251-07-17 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כב' השופטת ענת חולתא
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רעות ז'ורנו
נגד
נ.מ. - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ז'אנה זייצב

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

רקע:

2. בעניינו של הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו שתי עבירות איומים, ועבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי וזאת בשני אישומים.

על פי האישום הראשון, ביום 3.7.16 הגיע הנאשם למרפאת קופת החולים, בכדי לברר מדוע לא קיבל החזר כספי בגין הוצאות שהוציא לאחר תאונת עבודה שעבר לפני מספר שנים. במעמד זה, כשניסתה המתלוננת, המנהלת האדמיניסטרטיבית, לסייע לנאשם, צעק עליה הנאשם ואיים עליה: "אני אראה לך מה זה את עוד תצטערי על זה שאת לא מחזירה לי את מה שמגיע לי. אני אהפוך לכם את המרפאה יא שרמוטה כלבה בת זונה". בכך התנהג באופן פרוע במקום ציבורי.

על פי האישום השני, ביום 29.1.17 הגיע הנאשם אל המקום והחל לצעוק על המתלוננת. בהמשך לכך, איים על המתלוננת בכך שאמר לה "זבל, שרמוטה" וכן שהוא "יראה לה מה זה". בהמשך לכך, לאחר שהמתלוננת סירבה להמשיך לשרת את הנאשם, הנאשם צעק ואיים עליה בכך שאמר לה ש"יראה לה מה זה ויטפל בה".

מהלך המשפט

3. הדיונים בתיק נדחו מעת לעת תקופה לא מבוטלת.

4. בין היתר, הוגשה בספטמבר 2017 חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם, בה נקבע כי אינו סובל ממחלת נפש ואינו מצוי במצב פסיכוטי, אך בשל התרשמות ממצב של דמנציה והנמכה קוגניטיבית הומלץ על הפניית הנאשם

לוועדת אבחון לפי חוק הסעד.

5. רק ביוני 2018 הוגש סיכום וועדת האבחון. על פי מסמך זה, הנאשם כשיר ואחראי. נרשמה התרשמות מהתנהגות מגמתית. אובחן כמתפקד בתחום שאינו מוגבלות שכלית התפתחותית. גילה סף תסכול נמוך ואימפולסיביות. לא נמצא רושם לדמנציה וקיימת התמצאות בכל המובנים. לוקה בהפרעת אישיות אורגנית אפקטיבית בעקבות נזק מוחי לאחר תאונת דרכים בשנת 1999, הגורם למצבי אימפולסיביות וחוסר שליטה שעלולים לחזור על עצמם ללא טיפול במערכת הפסיכיאטרית וכן גמילה מאלכוהול.

6. בהמשך נדחו הדיונים על מנת לבחון הגשת חוות דעת נגדיות, שבסופו של דבר הוחלט שלא להגישן, וכן לצורך מיצוי ההידברות בין הצדדים.

7. ביום 14.7.19 הנאשם הודיע כי הוא עומד על ניהול הוכחות בתיק. הנאשם הרים את קולו וצעק באולם בית המשפט מספר פעמים והתקשה לרסן את תגובותיו ולהיענות לפניות בית המשפט.

במענה לכתב האישום, הנאשם הודיע, כי הגיש תביעה נגד קופת החולים בגין התנהלותם, מסר כי אינו זוכר דבר מיום האירוע, וכן אינו זוכר מדוע הוא נמצא בבית המשפט.

בנסיבות אלה נקבע התיק לשמיעת הוכחות ליום 10.11.19, וכן ניתן צו לפי סעיף 74 לקבלת מידע בגין תלונות הדדיות שבין הנאשם למי מעובדי קופת החולים ונקבעה ישיבת תזכורת ליום 8.9.19.

8. ביום 2.9.19 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמות אשר ייתרו את הצורך בשמיעת ראיות בתיק. ואולם מאחר שהנאשם לא התייצב לדיון הקבוע, הוצא בעניינו צו הבאה. בהמשך, הודיעה ב"כ הנאשם כי יצרה קשר עם הנאשם באמצעות אחיו ועתרה לקביעת מועד תזכורת נוסף לפני המועד הקבוע להוכחות.

9. ביום 15.9.19 הנאשם התייצב והודיע, כי אינו מוכן להסדר כלשהו בתיק וכי הוא עומד על ניהול ההוכחות. בשל אילוצי המתלוננת תואם מועד חלופי להוכחות ליום 17.11.19.

10. בפתח ישיבת ההוכחות ביום 17.11.19 ביקשה ב"כ הנאשם לתקן את המענה כדלקמן:

הנאשם טען, כי המתלוננת סירבה לסייע לו ובמשך שנים רבות בקשותיו לקבלת החזרים המגיעים לו מקופת החולים אינן מטופלות.

הנאשם סובל מפגיעה הגורמת לו למצבים אימפולסיביים וחוסר שליטה.

ביום האירוע באישום הראשון, הנאשם לא קיבל מענה מהמתלוננת ולכן נאמרו דברים מתוך מצוקה. כוונת הנאשם בדברים שאמר היתה להתלונן כנגד המתלוננת בדרכים המקובלות ולמצות את זכויותיו בדרכים חוקיות ולכן לא נעברה עבירה. הנאשם הרים את קולו כתוצאה ממצבו הרפואי.

בנוגע לאישום השני - האירוע הוכחש.

11. במועד זה העידה המתלוננת וכן העיד הקב"ט האיזורי של קופת החולים, מר **מיכאל מזרחי** והחוקרת **מרינה קוסטילב**.

כן הוגשו המוצגים הבאים:

אמרת מתלוננת - **1/נ** , **2/נ** , **3/נ**

הודעת הרופא - **1/ת**

צילומים ממצלמות אבטחה - **2/ת**

דוחו"ת צפייה - **3/ת** , **6/ת**

מזכר של השוטר כראדי - **4/ת**

אמרות נאשם - **5/ת** , **7/ת**

ביחס לעדי תביעה שלא התייצבו לדיון, ובפרט הרוקח ע"ת 8, דחיתי את בקשת המאשימה לקבוע מועד נוסף לשמיעת ההוכחות על מנת לזמנו.

בהמשך לכך, העיד הנאשם. אציין, כי החקירה הנגדית של הנאשם לא מוצתה וב"כ המאשימה הפסיקה את החקירה הנגדית בשלביה הראשונים. זאת, לאור התנהגות הנאשם, שלא השיב לשאלות, צעק על ב"כ המאשימה וכן הרים את קולו כלפי בית המשפט וסירב לשתף פעולה, נאם במלל קולני ורצוף מבלי להשיב לשאלות ופסק מהתנהגות זו רק כאשר התובעת הודיעה שהיא מוותרת על המשך חקירתו.

כן נשמעו במעמד זה סיכומי הצדדים בעל פה.

סיכומי הצדדים

12. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום על בסיס עדותה הברורה של המתלוננת וההתרשמות מתחושת הפחד והאיום שהמתלוננת חשה, גם במעמד העדות נוכח התנהגות הנאשם. לעניין זה נטען, כי אין סתירות משמעותיות בין אמרות המתלוננת במשטרה לעדותה ואין סיבה לפקפק במהימנותה.

נטען, כי התיעוד החזותי ממצלמות האבטחה מחזק את העדות, אך החיזוק הוא מוגבל שכן מדובר בתיעוד חזותי בלבד והאיום מורכב גם מתוכן המלל, האינטונציה, הרמת הקול וההקשר הכולל. לעניין זה נטען, כי יש לתת משקל גם למרכיב הסובייקטיבי והאופן שבו המתלוננת חוותה את הדברים.

נטען, כי יתר העדים לאירוע לא נכחו בכלול, ולכן האופן שבו הרופא מתאר את האירוע, בחלק שאותו חווה, אינו משליך על הבנת האירוע כולו שהתרחש בפני המתלוננת.

אי זימון חולים המבקרים במרפאה למסירת עדות אינה בבחינת רשלנות, מדובר בחקירה שנוהלה באופן סביר ויש להתחשב גם בשיקולי תיעוד המשאבים.

לעניין היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים נטען, כי לכל הפחות במקרה זה מתקיימת הלכת הצפיות. נטען, כי חרף הבעיה הרפואית ממנה סובל הנאשם רואים, שברגע שקוראים למאבטחים הנאשם מפסיק את התנהגותו ועוזב. התנהגות דומה הופגנה גם בבית המשפט.

13. **ב"כ הנאשם** עתרה לזכות את הנאשם, ולחלופין להסתפק בהרשעתו בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

בנוגע לאישום הראשון נטען, כי המלל המיוחס לנאשם לא נאמר במטרה לפגוע להפחיד או להקניט, אלא לפתוח בהליך משפטי כנגד קופת החולים וכן להתלונן בקופת החולים על התנהלות המתלוננת כלפיו - דברים שאכן עשה בהמשך. לכן, אין מתקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה.

בהקשר זה נטען, כי יש להתייחס למלל המדויק כפי שמופיע באמרת המתלוננת במשטרה ולא לתוספת בעת עדותה בבית המשפט.

בנוגע לאישום השני נטען, כי מדובר ב"עדות מול עדות", כי עדים אחרים אינם תומכים בתיאור המתלוננת ולא נחקרו גורמים אחרים שעשויים היו לשפוך אור על המתרחש, דבר שמהווה רשלנות בחקירה. נטען, כי תיאור המתלוננת אינו נכון, גם אם לא מתוך רצון להפליל, אזי מתוך כך שהנאשם מגיע כבר שנים לאותה מרפאה ולאותה מתלוננת והוא דורש ממנה החזרים כספיים בצעקות ובקללות, דבר שגורם לה להילחץ ולתאר לעצמה איומים.

הרוקח זכי לא הובא לעדות, אינו תומך בתלונה. הוא שמע את צעקות הנאשם במרפאה אך לא סבר שמדובר באירוע המצריך התערבות, אלא רק לאחר שהמתלוננת הזעיקה אותו וגם אז ניגש אליו ודיבר איתו. בניגוד לאמור בהודעתו, המתלוננת טענה שזכי לא הגיע כי לא שמע את הצעקות, כי אי אפשר לשמוע.

ביחס לשני האישומים נטען, כי לצורך התקיימות יסודות עבירת האיומים אין די בחוויה סובייקטיבית של המתלוננת. מבחינה אובייקטיבית, עדים אחרים לאירוע לא חוו את האירוע כאיומים.

כן נטען, כי לאור האבחנה הרפואית שהנאשם סובל ממנה, ספק אם יכול היה לגבש את אותה כוונה פלילית. מדובר במי שמרים את קולו בשל בעיית שמיעה וכן במי שפועל אימפולסיביות ובחוסר שליטה, כאמור בחוות הדעת. שליטתו אינה מלאה, אף שהוא נמצא כשיר ואחראי.

לחלופין, נטען, כי גם בנוגע לעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי יש ליהנות את הנאשם מהספק נוכח מצבו הרפואי, והרקע להתפרצות שהוא סכסוך מתמשך עם קופת החולים שלא העניקה לו החזרים כספיים משנת 2012, ורק לאחרונה החל לקבלם. על כן, לחלופין, יש להתייחס אל האירוע כאל זוטי דברים.

דין והכרעה

14. לאחר שבחנתי את הראיות לאור טענות הצדדים המסקנה המתחייבת היא, כי יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, מאחר שכל יסודות העבירות הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

אישום 1

15. בנוגע לאישום זה, המחלוקת אינה בנוגע ליסוד העובדתי לאור העובדה שבמסגרת המענה (המתוקן בבוקר הדין),

הנאשם אישר את המלל המיוחס לו. המחלוקת בין הצדדים נוגעת ליסוד הנפשי הדרוש בעבירה וכן לעניין התקיימות הנסיבה "שלא כדין" ולמשמעות המשפטית של המלל המיוחס לנאשם, ולאור המניע הנטען של הנאשם.

16. יובהר, כי בעניין תוכן האיומים יש להתייחס רק למלל האמור בכתב האישום ולא למלל הנוסף שעלה מעדות המתלוננת ושהמאשימה לא עתרה בעניינו. השאלה היא, איפוא, האם דברי הנאשם כלפי המתלוננת, ש"יראה לה מה זה" וש"יטפל בה" מהווה איום, האם הוא נעשה **שלא כדין** והאם הוכח כי הנאשם פעל מתוך הכוונה המיוחדת הנדרשת. יש להשיב לשלוש השאלות בחיוב:

איום "שלא כדין"

17. בעניין הרכיב **שלא כדין** ההלכה היא, כי בעבירת האיומים מדובר ברכיב בעל חשיבות וצדקה ב"כ הנאשם בהפנותה להלכת **חמדני** (ע"פ 3779-94 פדי נב(1) 408) ולרע"פ בר (רע"פ 8736-15, פורסם בנבו, 17.1.18). בעניין **חמדני** הנ"ל הובהר, כי הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" נועד: "ליצור הבחנה בין אזהרות, התראות וביטויים מעוררי חרדה מפני הצפוי שהם בעלי אופי מותר, הנכללים בגדר התנהגות נורמטיבית, לבין התנהגות שהמחוקק אסר" (עמוד 417), וזאת בין באיסור פלילי ובין באיסור אזרחי.

18. במקרה שבפניי, הנאשם איים בפגיעה **אישית** במתלוננת, בגין סכסוך **מוסדי ומשפטי** שיש לו עם קופת החולים. המתלוננת שימשה צינור להעברת מסרים מהנהלת הקופה אל הנאשם, בהיותה בעלת התפקיד המנהלתי בעיר מגוריו. לעניין מהות הטיפול וגורמי הסמכות בקבלת ההחלטות ראו בעדותה, שלא נסתרה, בעמוד 24 וכן בעמוד 27 לפרוטוקול.

19. גם **אם** צודק הנאשם בתחושותיו בנוגע לעוול שנגרם לו על ידי קופת החולים כמוסד, וגם אם תתקבל טענת הנאשם, כי התנהגותו הינה על רקע כעסו ותסכולו בגין התנהלות קופת החולים, לא היתה כל הצדקה לאיים על המתלוננת בפגיעה **אישית** בה ועצם העובדה כי הוגשה תביעה אזרחית (לאחר כשנתיים) כנגד קופת החולים אינה יכולה לשמש הצדק או הסבר השולל קיומו של יסוד הנפשי הנחוץ בעבירת האיומים (והשוו, בשינויים המחויבים, עניין **חמדני** הנ"ל, עמוד 419 מול האות ב).

20. לא נטען במפגיע, ממילא לא הוכח בפניי, כי המתלוננת פגעה או התנכלה לנאשם שלא כדין או באופן אישי או כי עוולה כלפיו, באופן שבו ניתן היה להבין את האיומים **האישיים** כלפיה וכן את התלוננות שהגיש נגדה בהנהלת קופת החולים כמעשה היכול להיחשב כמעשה **כדין**.

21. בעניין זה ראו גם הודעת הנאשם **ת/7** שם מוסר לחוקרת בעצמו, על קיומו של סכסוך כספי **מוסדי** עם קופת החולים "וזה מטופל דרך עורך דין שלי, וזה מטופל דרך מנהלה בבאר שבע הראשית...". (בהמשך, הנאשם מכחיש את המלל המיוחס לו וטוען שהמתלוננת דיברה אליו "לא יפה" - כאמור, טענה שלא חזרה בדיון בפניי ולמעשה נזנחה; וראו גם הודעתו המפורשת של דר' עמר בעניין זה - **ת/1**). דהיינו, כבר במועד הגשת התלונה הנאשם ידע כי מדובר בסכסוך מוסדי, ולא בעניין אישי עם המתלוננת וכבר אז לווה ליווי משפטי על ידי עורך דין.

22. גם בעדותו בבית המשפט הנאשם התמקד בסכסוך הכספי בינו ובין קופת החולים, אישר כי הגורמים הרלוונטיים לקבלת ההחלטות הם הגורמים בהנהלת הקופה בבאר שבע וכן הגורמים הרפואיים. הנאשם לא טען ולא העלה כל טענה אישית לגבי התנהלותה האישית של המתלוננת, העשויה להצדיק את התנהגותו האישית כלפיה. ניכר כי

לנאשם כעס רב כלפי קופת החולים, אותם כינה במהלך הדיון "ארגון פשיעה", "מאפיה", "קרטל" וכיוצא באלה ביטויים חריפים. הנאשם יודע היום, וידע גם אז, כי המתלוננת היא לא הגורם המקבל החלטות בעניינו והיא אינה בעלת הסמכות בעניינו. אך הנאשם בחר באופן מודע לפרוק את כעסו ותסכוליו **שלא כדין** על המתלוננת, שבמסגרת עבודתה מהווה "גורם הקצה" המספק שירות לאזרח ובא איתו במגע.

23. אפנה לעניין זה לעדותה של המתלוננת, שהעידה בפניי, תחת צעקות, גידופים והתפרצויות רבות מצד הנאשם שהפריע ללא הרף למהלך התקין של הדיון (חלק מהתפרצויות אלה תועדו בפרוטוקול). ניכר במתלוננת, כי היא אינה מעוניינת כלל במעמד זה וכי היא חוששת מהנאשם. המתלוננת העידה: "התחושה לא נעימה, של פחד, קושי, **באתי רק לעבוד. אתה רוצה לסיים את היום ולחזור הביתה בשלום**" (עמוד 26).

24. לאור זאת אני קובעת, כי הוכחה התנהגות "שלא כדין" על ידי הנאשם.

קיומו של "איום"

25. הלכה ידועה ונטועה היטב היא, כי יש לבחון את המשמעות המלל או ההתנהגות המיוחסים לנאשם מתוך הקשר הדברים ומכלול הנסיבות. בעניין זה ההלכה היא, כי יש לבחון את הדברים באופן אובייקטיבי אך ספציפי, דהיינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה על אדם "רגיל", בנסיבותיו של הקורבן הספציפי. וראו בעניין זה **חמדני הנ"ל**, אליו הפנתה ב"כ הנאשם: "יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת-מידה אובייקטיבית, היינו **אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום**" (עמוד 415, ההדגשה הוספה). כן נקבע: "ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו, שנועד **להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאיום**. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב לשאלה אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע. אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר" (עמוד 416, ההדגשה הוספה).

בהתאם למבחן זה נקבע לעתים, כי מלל שגרם מבחינה סובייקטיבית לתחושת פחד ואיום אינו עולה כדי עבירה בניחות הראיות מבחינה אובייקטיבית ולעתים נקבע גם הפוך, כי עצם העובדה שהאדם שהאיום התמקד בו לא דיווח על תחושת פחד סובייקטיבית אין בה להכריע את הכף מקום בו הדברים, מבחינה אובייקטיבית, במכלול הנסיבות, יש בהם להטיל אימה (ולמשל במצבים בהם אין זהות בין מי שהאיומים הושמעו בפניו ובין מי שהאיומים מוכוונים כלפיו).

26. משום כך, צודקת ב"כ המאשימה בטיעוניה, כי אין בעצם הדיווח של עדים, ובפרט עדים שלא נכחו באירוע כולו, כדי להכריע את הכף לעניין התקיימות המבחן (או במילים אחרות: אין בהפעלת מבחן סובייקטיבי של אדם שלישי, כדי לבטל את הדיווח הסובייקטיבי של קורבן העבירה). אך צודקת גם ב"כ הנאשם, כי יש לבחון את הדברים שלא רק מתוך נקודת מבטה הסובייקטיבית של המתלוננת.

27. בבואי לבחון את הדברים על פי חומר הראיות שבפניי, לא נותר כל ספק סביר, כי מעשי הנאשם מהווים איום מבחינה אובייקטיבית, בבחינת ההקשר ובנסיבותיה של המתלוננת. לא בכדי התנגדה ב"כ הנאשם מספר פעמים לעדות המתלוננת בנוגע **להקשר הכולל** של התנהגות הנאשם ומעשיו. מקום בו הדברים הועלו גם בהודעות המתלוננת בשלב החקירה, הרי אין מקום להתנגדויות הללו וההקשר הכולל הוא **רלוונטי ואף חיוני** להבנת טיבה המאיים של התנהגות הנאשם.

28. המתלוננת העידה בבירור על תחושותיה בעת האירוע, כי היתה לה תחושה לא נעימה, הרגישה מאוימת ומפוחדת (עמוד 25, שורה 7); "כשאני מרגישה פחד, אלימות מילולית, אני לוחצת על לחצן מצוקה... כשהוא מתחיל להשתולל, לדבר עם ידיים ולהפריע לעבוד וכשאני מתחילה לפחד" (עמוד 30)

המתלוננת העידה, כי האירוע התרחש גם על רקע אירועים קודמים, וכי הנאשם גם הורחק בעבר מהמרפאה (ראו גם בנ/2).

כן העידה המתלוננת, כי אין מאבטח כלל בסניף הקופה (עמוד 32) וכי רק לחיצה על לחצן מצוקה, הזעקת מאבטחים או משטרה, מביאה להפסקת האירוע המאיים ולעזיבת הנאשם את המקום.

29. עיון בהודעה דר' עמר **ת/1** תומך בתלונה. דר' עמר מסר, כי היה בחדרו במרפאה, "לפתע שמעתי צעקות של אדם מחוץ לחדר וזה הפריע לי בטיפול במטופל...אני יצאתי מהחדר היה במקום אדם שאני לא מכיר. ישב בכיסא מול שירי המנהלת של המשרד מול הדלפק וצעק **את זבל של בן אדם אני יראה לך מה זה יראה לכולכם מה זה ועוד גידופים שאני לא זוכר והכל בצעקות**. ביקשתי מאותו אדם להפסיק ביקשתי שידבר בשקט כי זה מפריע לכל המרפאה הוא אמר לי אל תתערב תשוב לחדר שלך. עמדתי לידו חיכיתי שיפסיק לצעוק והמשיך לצעוק **ושירי פחדה ממנו** בגלל זה נשארתי... **בלי ספק [שירי] פחדה ממנו היא התקשרה לביטחון לידי**".

לא מצאתי בהודעת דר' עמר סתירה לתלונה, אלא תמיכה בה. בהודעה תמיכה והתייחסות מפורשת לפחד שחשה המתלוננת ולצורך שלה להתקשר לביטחון. העד גם מוסיף שעמד ליד המתלוננת בעת שהנאשם המשיך לצעוק, וכן מתאר את אותו המלל. העובדה שלא ננקטה בהודעת העד במפורש המילה "איום" אין משמעה כי לא מתקיים המבחן האובייקטיבי או כי העד סבר שתחושתה של המתלוננת אינה מוצדקת.

30. מבחינה אובייקטיבית ברור הדבר, כי התנהגות **חוזרת** של אדם, המפנה איומים אישיים כלפי המתלוננת שהיא גורם מנהלתי "בעמדת קצה", על רקע תיסכול וכעס כלפי ה"ממסד" כולו, תוך הרמת קול, ונפנופי ידיים, מהווה התנהגות מאיימת מבחינה אובייקטיבית.

31. לאור זאת אני קובעת, כי הוכח טיבו המאיים של היסוד העובדתי בעבירה.

היסוד הנפשי

32. כפי שטענה המאשימה בסיכומיה, וכעולה גם מהלכת **חמדני** הנ"ל אליו הפנתה ב"כ הנאשם, די להוכיח קיומה של "הלכת הצפיות" בעבירת האיומים, קרי - כי הנאשם צפה בדרגה גבוהה של הסתברות, כי התנהגותו עלולה להפחיד או להקניט את המתלוננת.

33. מודעותו הברורה של הנאשם לטיב מעשיו עולה הן מהודעתו במשטרה, הן מעדותו בבית המשפט והן ממכלול הנסיבות. הנאשם עצמו חזר וציין, כי ביקוריו בבית החולים מלווים תדיר בפניה לקב"ט ולמשטרה ולא נסתרה עדות המתלוננת (העולה גם מהודעתה במשטרה), כי הנאשם הורחק בעבר בצווים שיפוטיים מקופת החולים, כלומר הנאשם יודע ומודע להשפעת התנהגותו על הסביבה ועל המתלוננת בפרט.

34. אציין בהקשר זה, כי הנאשם הפגין התנהגות דומה גם במהלך המשפט, הן במהלך עדותה של המתלוננת, והן במהלך הדיון כולו, כאשר נטל לעצמו חירות להטיח את האשמותיו כלפי קופת החולים **בגוף שני יחיד** גם בתובעת,

ועתים גם בבית המשפט, תוך שימוש בשפת גוף מאיימת, צעקות (עד כדי צרחות), נפנופי ידיים, יצירת קרבה פיזית מוגזמת ולא הולמת וזאת שוב ושוב באופן חוזר, תוך **התעלמות** מפניית באת כוחו אליו ולעתים גם מפניית בית המשפט אליו וריסונו הושג רק בזכות נוכחות או התערבות מאבטחי בית המשפט, איומים בהוצאה מהאולם או הוצאה מהאולם ממש או הפגנת אסרטיביות לא שגרתית מצד בית המשפט.

35. המתלוננת העידה: "כל אירוע מיד כשאני לוחצת על לחצן מצוקה שאנחנו קוראים לביטחון או משטרה, תוך שתי דקות הוא לא במרפאה והאירוע מסתיים" (עמוד 24); "... ברגע שהוא מבין שמשטרה בדרך הוא הולך" (עמוד 35).

יש בכך כדי ללמד על שליטה ומודעות להתנהגות, וכאמור התנהגות זהה הופגנה גם בבית המשפט מספר פעמים במהלך הדיון. אני מקבלת בעניין זה את עדות המתלוננת בעמוד 25 לעדותה, כי הנאשם ידע על השפעת התנהגותו עליו ועל יתר המצויות בסביבת העבודה, וראו בדומה גם בנ/3: "הוא ידע שכשאני רואה אותו אני ממש נכנסת לשיתוק..." (שורה 13).

36. לעניין זה ראו גם בחוות דעת וועדת האבחון שפורטה לעיל, ואשר אליה הפנתה ב"כ הנאשם לתמיכה בטענותיה בנוגע לגיבוש היסוד הנפשי. אין באמור בחוות הדעת כדי לאפשר הטענה, שהנאשם אינו מסוגל לגבש כוונה פלילית, או כי הוא חסר מודעות או תובנה להתנהגותו או להשפעותיה. מצבו הרפואי כעולה מחוות הדעת שהוגשו בעניינו עשויות להיות רלוונטיות לעניין העונש, ולא בשאלת האחריות. לעניין זה גם יודגש, כי בחוות הדעת התרשמות וחיווי **מקצועיים** בדבר התנהגות מיניפולטיבית ומגמתית וכן משימוש לרעה באלכוהול, עד כדי צורך בגמילה.

כאמור, התרשמות מקצועית זו מתיישבת גם עם התרשמות דומה באולם הדיונים עת הנאשם הפגין התפרצויות תוקפניות, עד כדי איומים, "בלתי נשלטים" שהפכו ל"נשלטים" או נפסקו באחת, עם התערבות סמכותית של בית המשפט או התערבות המאבטחים. מרשימה במיוחד היתה התנהגותו של הנאשם בעת חקירתו הנגדית אותה סיכל **לחלוטין** בשטף צעקות, נפנופי ידיים, מלל בוטה, הימנעות מלהשיב לעניין לשאלות ושפת גוף מאיימת כלפי התובעת. כל אלה הופסקו באחת עם הודעת התובעת כי היא מוותרת על המשך חקירתו הנגדית של הנאשם והנאשם התיישב ברוגע ובשלווה באולם והקשיב בחיוך שבע רצון להמשך הדברים. לאחר מכן הנאשם חזר בשטף התפרצויות שנועדו לקטוע ולסכל את סיכומי המאשימה, עד כדי איום בהוצאה מהאולם והוא חזר והקשיב בשביעות רצון ניכרת לסיכומי באת כוחו, ללא הפרעות.

37. מכל האמור לעיל אני מסיקה, כי הנאשם גיבש את היסוד הנפשי הנחוץ בעבירה **ולכל הפחות** מכח הלכת הצפיות.

38. גם יסודות העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי הוכחו מעבר לכל ספק סביר ולמעשה, ב"כ הנאשם גם לא חלקה על כך באופן אמיתי. מידת הפרעה וההתפרעות נלמדים היטב הן מעדות המתלוננת והן מהודעת דר' עמר **ת/1** אשר הוגשה בהסכמה.

39. **על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות איומים והתנהגות פרועה במקום ציבורי שבאישום הראשון.**

אישום 2

40. ביחס לאישום השני יריעת המחלוקת רחבה יותר וב"כ הנאשם סבורה, כי לא הוכח גם מבחינה עובדתית המיחוס לנאשם באישום זה. לא ניתן לקבל טענות אלה.

עמוד 8

41. אני סומכת ידיי באופן מלא על עדות המתלוננת שמסרה עדות ברורה ומפורשת בעניין זה בבית המשפט ועדות זו לא נסתרה. כפי שיוסבר להלן, לא מצאתי כי יש בהודעתו של הרוקח זכי (נ/1) שהוגשה להוכחת הסתירות, משלא התייצב לעדותו בבית המשפט, סתירה מהותית לתלונה. נהפוך הוא, מצאתי כי הודעתו תומכת בתלונה וסותרת את עדות הנאשם. בנוסף, קיימת תמיכה משמעותית למיוחס לנאשם גם בתיעוד החזותי (ת/2) שהוגש בנוגע לאירוע. הדיסק המסומן מסמך ד' בתיק החקירה כולל ארבעה קבצים - שלושה מבית המרקחת ואחד מאולם הקבלה בו מוצב דלפק העבודה של המתלוננת. צפיתי בסרטונים בעצמי והתרשמתי באופן ברור מתיעוד התומך בתלונה. אמנם מדובר בתיעוד חזותי בלבד, אך ניתן להתרשם היטב מתגובות ומשפת הגוף של האזרחים בסביבת הנאשם, בפרט בסרטון מהמרפאה (ולא מבית המרקחת), כי הם נרתעים מאד מהתנהלות הנאשם באופן התומך בבירור בתלונה וכן ניתן להבחין בשפת גופו של הנאשם ובתגובת הרתיעה של המתלוננת

42. בעניין אחרון זה אציין, כי המאשימה לא ביקשה להרשיע את הנאשם בנוסף לעבירת האיומים באישום זה גם בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי - לא ביקשה לתקן את כתב האישום ואף לא ביקשה לעשות זאת בסיכומיה. לו עתרה המאשימה לכך הייתי מורה על הרשעתו ללא כל היסוס שכן יסודות העבירה הוכחו בפניי וב"כ הנאשם עתרה, למעשה, להרשעתו החלופית של הנאשם בעבירה זו.

43. המתלוננת העידה ביחס לאירוע זה: "הוא הגיע לבית מרקחת וכעס שיש חוסר בתרופות, אני הייתי בדלפק, הוא צעק למה חסרות תרופות. שאלתי איזה תרופה חסרה כדי שאולי אוכל לעזור, הוא התחיל להשתולל ולצעוק...". (עמוד 25); "ד"ר שמעון יצא מהחדר שלו וניסה להרגיע אותו וגם אליו דיבר לא יפה. כתבתי לרוקח במסנג'ר שיבוא לעזור וינסה להבין במה מדובר, הרוקח בא והוא שוב התחיל לצעוק, לחצתי על לחצן מצוקה והוא הופ נעלם...". (עמוד 25); "...זה בדלפק, היו מטופלים, ד"ר שמעון שמע ויצא מהחדר. פרופסור יצא, כל הצוות ליד המשרד יצא, ניסו להרגיע אותו, גם בתוך החדר של פרופסור הוא צעק בחדר כשהוא ניסה להרגיע אותו" (עמ' 31); "אחרי כן לחצתי על לחצן מצוקה, הוא הבין את זה והלך".

44. המדובר בעדות ברורה וחד משמעית. הודעת המתלוננת נ/3 הוגשה לצורך "הוכחת סתירות" אך לא מצאתי בה כל סתירה. בהודעה זו המתלוננת אף מבהירה, את שעולה גם מעדותה וכן מהודעת הרוקח נ/1 כי נושא תלונתו של הנאשם באירוע זה, כלפי בית המרקחת, אינו מצוי כלל בתחום סמכותה או טיפולה של המתלוננת ועל כן, על אחת כמה וכמה, שהשמעת האיומים כלפיה בהקשר זה נעשה ללא כל צידוק ברקע וללא קשר לסכסוך הכספי עם הקופה.

45. כאמור, הודעת הרוקח, שלא התייצב לעדות, הוגשה לצורך "הוכחת סתירות" נ/1 אך לאחר עיון בה לא מצאתי סתירה מהותית כנטען. עדות רוקח על חלקו הראשון של האירוע בבית המרקחת (שלא נכלל בכתב האישום ובעניין זה נעשה חסד עם הנאשם), תומכת בעדות המתלוננת לגבי הלך רוחו של הנאשם.

46. ויודגש, עולה מההודעה, כי קדמה לאירוע שבכתב האישום התרחשות במרפאה של התלהמות ויחס לא הולם ולא בגלל עוול של מחסור בתרופה אלא בגלל דרישתו של הנאשם לקבל תרופה מקורית וחוסר מוכנות מצדו "להסתפק" בתרופה גנרית או לקבל את הסברו של הרוקח. בסופו של דבר הנאשם נשלח על ידי הרוקח לשנות את המרשם אצל הרופאה ואז החליט שלא לרכוש את התרופה האחרת בגלל מחירה והמשיך לצעוק להגיד "אתם גנבים, אתם צוחקים על אנשים משחקים בבני אדם והלך מהמקום". מההודעה עולה סמיכות זמנים עד כדי מידידות בין ששמע צעקות מהמרפאה ועד שהמתלוננת כתבה לו לבוא מהר לדלפק "ואני ניגשתי אליה מיד וראיתי את נ' שהוא צועק על שירי ובדרך החוצה מהמרפאה, אני נכנסתי ליד שירי ונ' צעק עליה ואיך שהוא ראה אותי הוא יצא

מהמרפאה".

47. עולה מההודעה, איפוא, כי הרוקח לא ראה את האירוע מתחילתו והגיע אל המקום מיד לאחר שהמתלוננת קראה לו, שאז גם ראה בעצמו את אותן הצעקות. לא ניתן ללמוד מההודעה, כי הנאשם לא איים על המתלוננת. כל שניתן ללמוד ממנה, הוא שבשלב שבו נכנס אל המרחב, לא שם לב לתוכן: "אני לא שמת לב שהוא צעק או אמר אני שמעתי צעקות ומשפטים כמו מי את והמשיך לצעוק". ויובהר, הנאשם בהודעתו במשטרה מכחיש כליל את האירוע (ת/5).

48. בכל הנוגע לניתוח יתר יסודות העבירה, הכרעותי לגבי האישום הראשון תקפות, **וביתר שאת**, בנוגע לאישום זה.

49. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו באישום 2.

סוף דבר

50. נוכח כל האמור לעיל, משהוכחו בפניי כל יסודות העבירות ובהיעדר הגנה או סייג העומדים לנאשם, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות איומים ובעבירה של התפרעות במקום ציבורי.

ניתנה היום, י' כסלו תש"פ, 08 דצמבר 2019, בנוכחות הצדדים.